

[Leif Hermann]

ren siger, at det er der heller ikke i den gældende miljølov, men ikke desto mindre er der ganske mange, der har forstået, at det var en fifty-fifty sag.

Men jeg skal da også gerne tilføje, at der såmænd også er en anden grund til, at vi kan støtte hr. Hjortnæs' formulering, og det er, at den formulering brugte socialistisk folkeparti i 1973 som ændringsforslag til den gældende § 1, stk. 3.

Når man ønsker at ændre afvejningsprincippet, er det naturligvis også meget logisk, at socialdemokratiet tager fat på miljøankenævnet, for miljøankenævnet er, kunne man godt sige, en institutionalisering af afvejningsprincippet, om end efter vores opfattelse med en skævhed til fordel for erhvervsinteresserne. Erhvervsinteresserne får lov til helt tydeligt at præge afgørelserne, mens en miljøinteresse – man kunne godt sige græsrodsorganisationerne – jo ikke har nogen placering; derimod har man på den anden side en såkaldt miljøfaglig ekspertise med den neutrale opmand i spidsen.

Vi er faktisk tilhængere af, at man får ændret på miljøankenævnet, men stærkt i tvivl om, hvorvidt vi af retssikkerhedsmæssige årsager fuldstændigt bør fjerne en ankemulighed som den, miljøankenævnet udgør.

Efter vores opfattelse kunne det være en løsning, at man smed erhvervsrepræsentationen ud af miljøankenævnet og sagde, at der i dette ankenævn udelukkende sad en miljøfaglig ekspertise, der tog stilling til ankesagerne. Dette kombineret med den ankebegrænsning, der ligger i hr. Hjortnæs' forslag om, man kunne godt sige omvendt opsættende virkning, ville givetvis skabe en væsentlig større tillid til miljøankenævnet. Men det er vel næppe hele forklaringen. At miljøankenævnet er sammensat, som det er, er næppe hele forklaringen på, at miljøankenævnets reputation måske ikke blandt miljøfolk ligefrem er noget at prale af.

Man kunne godt stille det spørgsmål: er miljøankenævnet værre end det regelgrundlag, miljøankenævnet har at arbejde på? Er det således, at de vejledninger og bekendtgørelser osv., som miljøankenævnet jo skal inddrage i sine overvejelser, er tilstrækkelig præcise til, at man kan forvente, at ankenævnets afgørelser har en tilstrækkelig fasthed og en tilstrækkelig klarhed i miljøbeskyttelsesmæssig henseende? Det kan man nok være i tvivl

om, og derfor ville en opretholdelse af miljøankenævnets virksomhed i den form, jeg var inde på før, nok også afstedkomme et krav om en generel opstramning af det regelgrundlag, ankenævnet arbejder på, altså alle de regler og alle de retningslinjer, vi udleder af den lovgivning, vi herinde er i gang med at stramme.

Med hensyn til miljøministerens forslag om overførsel af tilsynet er vi enige, men vi kan tilslutte os det synspunkt, som hr. Hjortnæs gav udtryk for. Det er altså ikke en hvilken som helst bytten gårde, vi vil acceptere i forholdet mellem kommuner og amtskommuner, men princippet om, at de mest problematiske virksomheder skal have tilsyn fra godkendelsesmyndigheden. Det kan vi acceptere. Så må vi i udvalget se på, hvilke grænser der skal drages, og hvilke virksomheder der skal placeres hvor.

Med hensyn til spørgsmålet om ændring af miljøgodkendelser skal jeg blot henvise til det forslag, som SF og venstresocialisterne har fremsat, og som hr. Hjortnæs også henviste til. Dette forslag er efter vores opfattelse bedre, fordi det inddrager spørgsmålet om, hvorvidt det ydre miljø er i stand til at bære allerede givne godkendelser, også selv om det måske ikke er den enkelte virksomheds belastning af det ydre miljø, der udløser miljøforringelsen, men den samlede belastning fra de givne godkendelser. Vi vil i hvert fald som udgangspunkt i drøftelserne i udvalget lægge vores eget forslag til grund og så se, hvor langt vi kan nå med det.

Med hensyn til affaldsbeskatningen, for det er jo det, det er blevet til, vil vi gerne sige, at det er et rigtigt princip. Det ville jo være ejendommeligt, om vi sagde andet, for vi er medforslagsstillere til et forslag, venstresocialisterne har stillet om en affaldsafgift. Men vi er ikke med på det princip eller rettere sagt på den, kunne man godt sige, for miljøministeren behagelige bivirkning, at der kommer nogle penge ind i statskassen, som vi ikke på forhånd er i stand til at øremærke.

Vi kan godt se konflikten, vi kan godt se problemet med, at det kunne være sjovt nok, hvis trafikministeren kom og sagde: nu lægger jeg 10 pct. på billetterne, og så går det til trafikale formål. Og så kom en anden minister og sagde: nu lægger jeg 10 pct. på det, og så går det til mine formål. Jeg kan godt se, at det måske ud fra en finansministerbe-